

tam var ticēt. Atiecībā uz priežu atjaunošanu noteikti nē. Te izpaužas mums vecākiem labi zināmais Padomju Savienībā "bēdīgi slavenā" zinātnieka Lisenko sindroms, kurš bez zinātniskās izpētes solījās izveidot tādus kviešu laukus, kur uz katra salma augts piecas vārpas un sājumus no kukaiņiem var pasargāt nevis ar pesticīdiem, bet vistām un tītariem. Zinām pie kā tas noveda Padomju lauksaimniecību. Līdzīgi tam, bez izpētes, bet uz savas apjausmes pamata, "Silavas" vadītājs J Jansons, iesaka mums izaudzēt labus priežu mežus, to tīraudzes retinot jau sākot no desmit gadus vecumā, lai palikušie kociņi neatrastos viens no otra tuvā par 2 metriem, vai viss labāktos jau stādot ievērot šos attālumus. Tā mūsu senči audzināja priedi tikai savās atmatās zeģeņu iegūšanai. Vai kaut kas līdzīgs neveidosies arī mūsu tagad ierīkotajos priežu mežos. Zinātniskie pētījumiem par to jau nav.

Mums nav arī saprotam patreizējā mežu pārvaldīšana. Kādēļ tagad, kad mums jau ir Valsts meža dienests, vēl nepieciešamas Meža departaments. Vai tā nav lieka līdzekļu tērēšana? Nav arī nav saprotams kā tagadējais mežzinātnes "Silava", vadītājs J Jansons, kas arī organizē meža stāvokļa noteikšanu, vienlaicīgi ir arī AS "Latvijas valsts meži" padomes priekšsēdētājs. Mūsaprāt, tā ir visizteiktākā interešu konflikta situācija. Un pēdējais. Valsts meži ir sabiedrības īpašums un tai ir tiesības zināt, kādi ir šī īpašuma ienākumi un izdevumi. Latvijas pirmās brīvvalsts laikā, kad tos apsaimniekotājs Meža departaments, tā ik gadus sniedza sabiedrībai pārskatu par Valsts mežu stāvokli un detalizētu pārskatu par izdevumiem un ienākumiem no tiem. (spilgts piemērs par to 1939. gada Meža departamenta izdotais, 206 lapas pušu biežais sējums "Latvijas mežu statistika un Meža departamenta darbība 1937./38. gadā". Pašreiz ne ko tādu sabiedrība no tagadējā meža apsaimniekotāja "Latvijas valsts meži" nesaņem. Vienīgais ko zinām ir aptuvenā ieņēmumu daļa, kas tiek ieskaitīta valsts budžetā. Kā tiek izlietota pārējie ieņēmumu no Valsts mežiem, sabiedrībai netiek izpausts. Būtu pēdējais laiks šo neizdarību labot un katru gadu darīt sabiedrībai zināmu, kā tiek izlietoti pārēji Valsts mežu ienākumi.

Mēs esam pateicīgi tiem neskaitāmiem cilvēkiem, kuri aizstāvēja Latvijas piejūras mežus no nociršanas. Tur nekas nav pāraudzis vai aizaudzis un vēl var augt ilgus, ilgus gadus, kamēr mēs atkal iemācīsimies cienīt klasiskās mežsaimniecības paredzētos kailciršu platumus, virzienus un piesliešanās laikus. Tagadējie meža izmantotāji vairs nemāk to darīt.

Mēs esam pateicīgi dabas pārvaldei, kura cenšas aizstāvēt mūsu mežus, no to pārmērīgas izciršanas un tās noorganizēto dabas aizstāvju "armiju", kas cenšas mežos vēl atrast palikušos vērtīgos dabas biotopus, tādejādi cenšoties pasargāt tos no iznīcības.